

13.11.60
13.4-60

26 OKT. 2001
Deze rubricering is
beëindigd na 2-12-71.

~~VERTROUWELIJK~~

Stg. GEHEIM

MAANDOVERZICHT

No 3 1960

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S TV E R T R O U W E L I J KMaandoverzicht no. 3 - 1960(Tijdvak 1-3-'60 t/m 31-3-'60)I N H O U D

	blz.
I. <u>Communisme Internationaal</u>	1
Tweede Internationale, Komintern en Kominform	1
Het ontstaan van het internationale tijdschrift "Vraagstukken van Vrede en Socialisme"	3
II. <u>Activiteiten van de CPN</u>	6
De partij-tactiek afgestemd op de vreedzame coëxistentie	6
Het gemeenteraadswerk	8
CPN-standpunt inzake rassenprobleem in Zuid-Afrika	9
Politiek en Cultuur, het theoretisch maandblad wordt ge- reorganiseerd	10
III. <u>Activiteiten van de communistische hulporganisaties</u>	11
De NVR-rol bij de komende "nationale manifestatie voor het welslagen van de topconferentie"	11
Het ANJV en het jeugdwerk in de bedrijven	12
"Brede" protestdemonstratie te Amsterdam tegen rassendis- criminatie	13
Pogingen tot "anti-fascistische" frontvorming	14
IV. <u>Communistische activiteiten in het bedrijfsleven</u>	16
De staking van de bouwvakarbeiders	16
Politieke speculaties van de CPN in verband met het bouw- conflict	18
Agitatie van het OVB	19
V. <u>Overige groeperingen</u>	21
Contacten van de SWP met andere linkse groeperingen	21
De Europese Federatie tegen Kernbewapening	22

Overzicht stakingen maart 1960Agenda

H O O F D S T U K I

COMMUNISME INTERNATIONAAL

Komintern, Kominform, Vraagstukken van Vrede en Socialisme.

Het uitbreken van de eerste wereldoorlog in augustus 1914 leidde in de oorlogvoerende landen niet tot massale protestacties van de partijen, aangesloten bij de in 1889 opgerichte Tweede Socialistische Internationale. De nationale gevoelens prevaleerden bij Duitse en andere sociaal-democratische leiders over de tot dan toe door hen beleden internationale solidariteit van de arbeidersklasse. Hierin vond Lenin aanleiding te gewagen van "het verraad aan het socialisme", waardoor zijns inziens de Tweede Internationale in feite had opgehouden te functioneren.

De Russische Oktoberrevolutie van 1917 maakte het Lenin mogelijk een Communistische Internationale - de Komintern - op te bouwen. Op het stichtingscongres van maart 1919 te Moskou stelde deze Derde Internationale zich tot taak de activiteiten van het revolutionaire proletariaat over de gehele wereld te leiden.

In de komende jaren werd de Komintern meer en meer een instrument in handen van de Sowjet-leiding, dat wil zeggen van Stalin.

Gedurende de tweede wereldoorlog, tijdens de worsteling op leven en dood met Hitler-Duitsland, toen de Sowjet-Unie dringende behoefte aan materiele hulp van het Westen had, werd de Komintern opgeheven. Tot deze abrupte ontbinding in 1943 zou het presidium van het uitvoerend comité eenstemmig hebben besloten. De Komintern had, aldus werd daarbij verklaard, haar voornaamste doel - hulp bij de vorming van standvastige revolutionaire partijen en hun opvoeding in de geest van het marxisme-leninisme - bereikt. Het paste in het toenmalige beleid van het Kremlin om bij de "kapitalistische" bondgenoten nog bestaande weerstanden weg te nemen en de westerse geallieerden niet verder met het bestaan van de Komintern te verontrusten. In de laatste oorlogsjaren en nog enige tijd daarna zag Moskou blijkbaar veel in het smeden van politieke "eenheid aan de top", dat wil zeggen het treffen van regelingen zoals bijvoorbeeld die in de geest van Jalta, waarvan de Sowjet-Unie voordeel verwachtte.

De internationale situatie veranderde evenwel snel en ingrijpend als gevolg van de communistische machts-usurpatie in Oost- en Midden Europa en van het zich daartegen door het Westen te weer stellen met herbewapening en Marshall-plan. Vooral onder invloed van Zhdanov, destijds de tweede man in de CPSU, werd de ook thans nog gehuldigde communistische opvatting over de principiële onverzoenlijkheid van de ideologieën gekoppeld aan zijn theorie van de twee vijandige kampen, die de wereld verdeeld hielden en die uiteindelijk in een onverwijdelijk geachte gewapende strijd hun krachten zouden meten. Het "vredevriendelijke socialisme" zou daarbij het onontkoombaar ten ondergang gedoemde "agressieve kapitalisme" definitief overwinnen. Voorts beweerde Zhdanov, dat de communistische partijen in het verleden hun kracht hadden onderschat. Speciaal de Franse en de Italiaanse zusterpartijen kregen het verwijt te horen in 1944/1945 te hebben verzuimd gewapenderhand naar de macht te grijpen. De leiders van PCI en PCF hadden echter toen niet anders gedaan dan de bevelen van Moskou ook in dit opzicht stipt opvolgen, te weten het inleveren van de wapens der communistische verzetsstrijders bij de autoriteiten in het eigen land, waartegen slechts kleine minderheden in die partijen bezwaren hadden geopperd.

Uit deze ontwikkeling vloeide in september 1947 de oprichting van het Communistisch Informatie Bureau - het Kominform - voort. Daarin waren zeven communistische partijen uit Oost-Europa, alsmede de Franse en de Italiaanse zusterpartijen vertegenwoordigd. De activiteit van het Kominform met zijn betrekkelijk bescheiden personeelsbezetting heeft, naast het houden van slechts enkele bijeenkomsten, bestaan uit het verzorgen van het weekblad "Voor een duurzame vrede, voor een volksdemocratie", ter uitwisseling van de ervaringen van de communistische partijen. Elke drukproef werd vóór publicatie naar Moskou gezonden, ofschoon de hoofdredacteur van het internationale orgaan een vooraanstaande Sowjet-Russische partijfunctionaris was.

Op last van het Kremlin stootte het Kominform in 1948, zonder tot zelfstandig onderzoek in staat te zijn gesteld, de Joegoslaven als "verraders" uit zijn midden.

De extreme Zhdanov-koers werd evenwel niet lang gevolgd. Eerst na de dood van Stalin (maart 1953) kwamen de minder agressieve opvattingen duidelijker naar voren. Zijn opvolgers verklaarden medio 1955 te Genève in de kring der Grote Vier de "koude oorlog" voor beëindigd en bepleitten nog wat aarzelend de "vreedzame en wedijverende coëxistentie". Uitsluitend daarmee - en niet met militaire middelen - zou

het "socialisme" hebben te bewijzen, dat het superieur is aan het kapitalistische systeem.

Mede als uitvloeisel hiervan deed Chroestsjow in de zomer van 1955 pogingen om de betrekkingen op staats- en partijniveau met Joegoslavië te verbeteren. Het is aannemelijk, dat Tito daarbij als eis de opheffing van het Kominform gesteld heeft. Kort na het XXste CPSU-congres van februari 1956, met zijn "destalinisatie", staakte het Kominformweekblad zijn verschijnen, waarmede het Communistisch Informatie Bureau in feite ophield te bestaan. Evenals bij de ontbinding van de Komintern in 1943 gaven dus internationaal-politieke belangen van de Sowjet-Unie de doorslag.

In het bijzonder bij de rechtlijnige communisten bleef behoefte bestaan aan een internationaal partijpolitiek voorlichtingsorgaan, waardoor het gemakkelijker zou worden tot een gemeenschappelijk inzicht te komen. Op de conferentie van de vertegenwoordigers der 64 communistische partijen in november 1957 te Moskou is gesproken over het doen uitkomen van een nieuw tijdschrift onder een internationale redactie. Daarbij uitten de Italiaanse en Poolse gedelegeerden een zekere beduchtheid te zullen worden gedwongen om zich te conformeren aan hun onwelgevallige opvattingen.

In maart 1958 namen te Praag de vertegenwoordigers van een aantal belangrijke communistische partijen - ook van buiten Europa afkomstig - deel aan een conferentie tot het oprichten van een internationaal maandblad. Bij dit vooroverleg was de CPN niet aanwezig. De verzekering werd gegeven, dat het tijdschrift een discussie-orgaan zou worden en geen richtlijnen zou verstrekken.

Het nieuwe orgaan

In het najaar van 1958 werd overgegaan tot de uitgave van het maandblad, dat in Nederland de naam "Vraagstukken van Vrede en Socialisme" draagt. Het verschijnt momenteel reeds in meer dan twintig talen. De hoofdredacteur is de Sowjet-Russische partij-theoreticus prof. A.M.Roemjantsjew. Hij kondigde aan dat het orgaan een internationale tribune is voor het uitwisselen van meningen en ervaringen tussen de communistische partijen. Het wil de eenheid van alle vrede-lievende en democratische krachten versterken, de samenwerking tussen communistische en socialistische partijen ontwikkelen, het proleta-

risch internationalisme propageren alsmede vriendschap en samenwerking tussen de volkeren.

Roemjantsjew stond voordien aan het hoofd van de redactie van "Kommunist", het theoretisch orgaan van het centraal comité der CPSU. Hij is uiteraard op zijn tegenwoordige post de waakhond van de Moskouse machthebbers.

Sinds oktober 1958 is de vroegere Waarheid-redacteur J. Morriën namens de CPN bij de redactie van het tijdschrift te Praag gedetacheerd, evenals vele vertegenwoordigers van andere communistische partijen. Het blijft een open vraag welke bezigheden Morriën en een aantal zijner collega's in soortgelijke functie aldaar nu precies verrichten. Tot dusver kon van publicistische arbeid ten behoeve van het blad vrijwel niets blijken.

Evenals dit met de Kominformkrant het geval was, verzorgt de Stichting Progressief Algemeen Vertaalbureau te Amsterdam de Nederlandse editie ervan. De inhoud loopt, vergeleken met de buitenlandse edities, die te Praag worden uitgegeven, een maand achter. Dit vloeit voort uit de omstandigheid, dat de tekst in Nederland eerst moet worden vertaald, met de leiding waarvan A.J.G. Porck is belast. Hij is vermoedelijk weer verantwoording schuldig aan Jaap Wolff, een figuur uit de naaste omgeving van Paul de Groot.

Het propageren van de vrede neemt in het tijdschrift, evenals voorheen in de Kominformkrant, een bijzondere plaats in. Het verbreden en nader toelichten van de marxistisch-leninistische theorie is de voornaamste taak. Telkens opnieuw vormt daarbij de Verklaring van de communistische partijen van november 1957 te Moskou het uitgangspunt. De redactie acht het haar hoogste plicht de strijd aan te binden tegen alle uitingen van bourgeois-ideologie en bovenal tegen het moderne revisionisme, dat als het grootste gevaar binnen de eigen partij wordt beschouwd, zoals in de voren genoemde Verklaring scherp is gesteld. Daarnaast staat men "onverzoenlijk" tegenover het dogmatisme en het sectarisme.

Er zijn aanwijzingen voor de veronderstelling, dat de redactie aanzienlijk meer beslommingen heeft dan de verzorging van het maandblad. De vaste staf zou vrij omvangrijk zijn. Er blijken verschillende secties te bestaan, die belast zijn met werkzaamheden op zeer uiteenlopend terrein, onder meer dat van filosofie, sociologie en ge-

schiedenis, de nationale bevrijdingsbewegingen in de voormalige of nog bestaande koloniale gebieden, agrarische problemen, de internationale arbeidersbeweging, de ontwikkeling en de tekortkomingen van het kapitalistische systeem, kwesties aangaande cultuur en wetenschap etc.

Conferenties

Gedurende zijn bestaan te Praag heeft "Vraagstukken van Vrede en Socialisme", alleen of in samenwerking met andere instellingen, conferenties georganiseerd, onder meer in mei 1959 te Leipzig over "de rol van de nationale bourgeoisie in de strijd voor nationale onafhankelijkheid". Deze werd bijgewoond door meer dan vijftien delegaties van communistische partijen, voornamelijk uit Azië en Afrika. Voorts vond in juli 1959 te Praag een conferentie plaats over "Europese 'integratie', kapitalistische tegenstellingen en de arbeidersklasse", bijgewoond door gedelegeerden van elf communistische partijen. De economische sectie van "VVS" had in verband hiermede al op een vroeger tijdstip aan de partijen ter beantwoording vooraf enquêteformulieren toegezonden, betreffende de structuur van de arbeidersklasse der kapitalistische landen en haar ontwikkeling.

In augustus 1959 werd te Boekarest de vijfde conferentie van partijhistorici gehouden, bijgewoond door minstens vijentwintig delegaties. De redactie van het internationale tijdschrift verleende daaraan haar medewerking en publiceerde in het blad uitvoerige samenvattingen van de referaten, respectievelijk over de strijd tegen het revisionisme en die voor de eenheid van de arbeidersklasse. Het Franse partijdagblad l'Humanité (24-2-1960) kondigde de eerste van een reeks conferenties ter herdenking van de veertigste verjaardag der PCF aan, te houden onder auspiciën van de commissie voor partijhistorie van de PCF en de Franse uitgave van het internationale maandblad.

H O O F D S T U K I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN NEDERLAND.

De partij-taktiek.

Het is een stelregel, dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen de politieke lijn van de CPSU en de taktiek, die de communistische partijen volgen. Sinds Chroestsjow na de dood van Stalin de interne strijd om de macht won en op de eerste plaats is gekomen, werd het streven naar vreedzame coëxistentie een overheersende factor in de buitenlandse politiek van Moskou.

In november 1955 kwam dit in de taktiek van de CPN tot uitdrukking door het proclameren van, wat genoemd werd, een nieuwe aanpak van de taken der partij. Dit betekende een koersverlegging naar "rechts" met het doel kansen te scheppen voor samenwerking met andere "progressieve" krachten. Deze gedragslijn culmineerde in een - weinig reëel aandoend - aanbod van de CPN-leiding aan de PvdA en de VVD tot het gezamenlijk vormen van een regering. Het partijbestuur introduceerde deze nieuwe aanpak na terugkeer van Paul de Groot (in oktober 1955) van een verblijf van drie maanden in China en de Sowjet-Unie.

De gebeurtenissen van november 1956 in Hongarije hebben aan de vreedzame coëxistentie-politiek der Sowjet-Unie afbreuk gedaan. Zodra echter het effect van het tragische gebeuren in Hongarije in de westerse wereld wat was vervaagd, werd de vreedzame coëxistentie wederom met nadruk gepropageerd.

De communistische partijen van West-Europa hebben zich in november 1959 te Rome beraden over de manier waarop de coëxistentie-lijn van de CPSU in hun landen kon worden doorgetrokken. De oproep van Rome gaf het partijbestuur van de CPN aanleiding tot het ontvouwen van een actie-program voor uitbreiding van de democratie en beperking van de macht der monopolies. Verder gaf het partijbestuur opdracht tot het voeren van een intensieve wervingscampagne teneinde zo spoedig mogelijk 3000 nieuwe leden te winnen.

Het doel hiervan is het isolement van de partij te verbreken en aansluiting bij de massa te verkrijgen. In het pogen van de CPN om tot samenwerking met andere groeperingen te komen, volgt de partij thans duidelijk een rechtse koers. Paul de Groot heeft de partijgenoten voorgehouden dat zij, zonder overigens het verleden te vergeten, zich niet door rancunes mogen laten leiden. Zij dienen altijd de eersten te zijn

om " de hand uit te steken" en moeten alles doen om tot duurzame resultaten te komen.

Eerste voorwaarde voor het tot stand brengen van samenwerking met anderen is het vinden van een gemeenschappelijk platform. Recente gebeurtenissen in en buiten Nederland verschaften de CPN hiertoe onvoorziene mogelijkheden.

De CPN-leiding laat niets na om op het gevaar van een herleving van het Duitse fascisme te wijzen. Zij zag zich daarbij geholpen door kwesties als de anti-semitische uitspattingen en het geval Oberländer. De apartheidspolitiek van de Zuid-Afrikaanse regering wordt propagandistisch uitgebuit om tot samenwerking te komen met allen die zich tegen rassendiscriminatie verzetten.

De op 22 maart beëindigde bouwstaking wordt gezien als een bewijs voor het nog steeds levend zijn van de klassenstrijdgedachte bij de arbeider. De solidariteit der arbeiders - de communistische onder hen met nadruk inbegrepen - acht de CPN een getuigenis van het afslijten van het anti-communisme in Nederland. Deze solidariteit vormt, naar communistische opvatting, ook een bevestiging van de juistheid van de stelling dat de communistische arbeiders in het NVV thuis horen en er ook zullen komen.

De partijleiding stelt alles in het werk om er haar aanhangers van te overtuigen dat er in Nederland - ook omdat andere groepen dan de arbeiders zich thans door de grote monopolies bedreigd weten - in de politieke verhoudingen iets aan het veranderen is. Daardoor zouden er thans reële mogelijkheden voor brede samenwerking aanwezig zijn.

Indien de CPN-leiding daar werkelijk in gelooft, dan realiseert zij zich tegelijkertijd stellig, dat er bij het uitvoeren van het parool "dichter bij de massa" niet geringe obstakels bestaan. Het terrein tussen de CPN en de massa der in de PvdA en het NVV georganiseerde arbeiders ligt namelijk niet braak maar wordt bewerkt door een tweetal andere linkse groeperingen: de SWP en de PSP. Zonder twijfel om deze reden heeft de partijleiding in de afgelopen periode de PSP en SWP weer op scherpe wijze aangevallen. Aan het adres van beide groeperingen werd de beschuldiging geuit, dat zij bij gelegenheid van de bouwvakstaking hebben getoond vijanden van de arbeiders te zijn. Ten aanzien van de SWP geschiedde dit indirect door de aanval tegen Henk Gortzak individueel te lanceren.

Deze en soortgelijke verdachtmakingen worden de CPN-leiding natuurlijk ook ingegeven door de vrees dat de van anti-communisme

beschuldigde PSP en de als revisionistisch gebrandmerkte SWP vormen van samenwerking zullen vinden waardoor de CPN nog verder wordt teruggedrongen. PSP en SWP vormen wel duidelijk een hinderpaal voor de communisten. Hun rechtsgerichte koers is toch al bijzonder moeilijk omdat zij ervoor dienen te waken bij alle soepelheid van optreden principieel en ideologisch standvastig te blijven.

Al moge het dan weinig waarschijnlijk zijn dat de CPN met haar huidige taktiek veel succes zal hebben, toch dient er rekening mee te worden gehouden dat het algemeen klimaat voor een uitbreiding van haar invloed thans gunstiger is dan sinds lange tijd het geval is geweest. Men dient er op bedacht te zijn, dat de communisten alles in het werk zullen stellen om zich uit hun isolement te bevrijden en tot samenwerking met anderen te komen.

Het gemeenteraadswerk.

Als een van de voor toenadering meest geëigende terreinen ziet de CPN-leiding dat van de gemeente-politiek.

De Groot betoogt (Waarheid, 18-3-'60), dat in de gemeenteraden, onder meer in de raad van Amsterdam, een telkens terugkerende oppositie tegen de regeringsmaatregelen tot uiting komt. Dikwijls staan leden van dezelfde politieke partij als wethouder of raadslid of zelfs als burgemeester vierkant tegenover hun geestverwante-ministers in het kabinet De Quay.

Deze tegenstellingen bieden mogelijkheden tot een gesprek met vertegenwoordigers van andere partijen. Wij moeten, aldus De Groot, met gemeenteraadsliden en wethouders een zo groot mogelijk persoonlijk contact en een z. goed mogelijke samenwerking zien te verkrijgen. Daarbij moet grote soepelheid betracht worden. Om de samenwerking te bevorderen is de CPN, onder voorbehoud in principiële zaken, bereid de gemeentebegrotingen te aanvaarden.

Als gevolg van de nieuwe taktiek heeft de communistische fractie in de gemeenteraad van Amsterdam op 4 maart voor de begroting gestemd. De fractieleider Leen Seegers verklaarde dat de CPN zulks deed omdat het door B.en W. voor 1960 voorgestelde beleid inhoudt het aannemen van een krachtige houding tegenover de regering. Het gemeentebestuur zal daarbij op de volle steun van de gehele raad moeten kunnen rekenen. Sinds de communisten geen deel meer uitmaken van het college van B. en W. (1948) hebben zij alleen in 1955, het jaar van de "nieuwe aanpak", voor de gemeentebegroting gestemd.

Daar het voor een gesprek met anderen noodzakelijk is dat men als gesprekspartner wordt erkend, signaleren de communisten alle verschijnselen, die er op kunnen duiden dat zij weer geaccepteerd worden. Zo werd in De Waarheid van 31 maart als een belangrijk feit vermeld, dat 31 van de 39 aanwezige raadsleden gestemd hadden voor de benoeming van Leen Seegers als lid van de commissie tot onderzoek van de rekening 1958.

Het lijkt niet onwaarschijnlijk, dat naast de omstandigheid dat het klimaat voor de communisten iets gunstiger is geworden, de persoonlijke waardering voor Seegers als gemeenteraadslid hierbij een rol heeft gespeeld.

In een circulaire van het partijbestuur aan alle afdelingen en gemeenteraadsliden werd onlangs nog eens gewezen op de betekenis van het gemeenteraadswerk in het kader van de pogingen om aansluiting bij de massa te verkrijgen. Dit werk zal door een grotere coördinatie op hoger peil worden gebracht. Het zal daarom onder direct toezicht van de dagelijkse leiding en het partijsecretariaat komen te staan.

Verklaring inzake Zuid-Afrika.

In zijn zitting van 28 maart stelde het dagelijks bestuur van de partij een "verklaring" op, waarin het zijn afschuw en verontwaardiging over de bloedige gebeurtenissen in Zuid Afrika uitspreekt. Het dringt aan op versterking van de druk van de openbare opinie op de Zuid-Afrikaanse regering teneinde deze te doen weten dat geen vervolging van negers wordt geduld. Ook wordt opgewekt deel te nemen aan de boycot van Zuid-Afrikaanse goederen.

Ook in dit geval vermijdt de CPN een sectarisch optreden. Zij sluit zich geheel aan bij de algemeen heersende verontwaardiging, die zij echter wel tracht aan te wakkeren. Initiatieven voor een demonstratie, die door buitenstaanders als communistisch zou kunnen worden onderkend, zijn door haar niet genomen. De partijleiding heeft deze taak overgelaten aan het ANJV zoals in hoofdstuk III van dit overzicht is omschreven.

De Groot in het buitenland.

Paul de Groot is 5 februari met zijn vrouw per vliegtuig van Schiphol naar Sofia vertrokken. Na een afwezigheid van ruim een maand keerde hij op 6 maart uit Moskou weer in Nederland terug.

In De Waarheid werd vermeld, dat De Groot in verband met zijn gezondheid een korte rustperiode nodig had. Daarom kon hij niet deelnemen aan de op 14 februari gehouden zitting van het CPN-partijbestuur.

Van zijn verblijf in de Sowjet-Russische hoofdstad heeft de algemeen secretaris zonder twijfel gebruik gemaakt om besprekingen te voeren met functionarissen van de CPSU.

Op 22 februari is hij volgens de Bulgaarse radio-omroep te Sofia ontvangen door de algemeen secretaris Todor Zhivkov en Dimo Dichov, hoofd van de afdeling buitenlandse politiek en internationale verbandingen van de Bulgaarse partij. Ook in Bulgarije heeft De Groot dus zijn verblijf kennelijk niet alleen als een vacantiegelegenheid gezien.

Politiek en Cultuur.

Het gestadig teruglopen van het aantal abonnementen op het theoretisch maandblad van de CPN Politiek en Cultuur heeft evenals bij De Waarheid geleid tot het organiseren van een werfactie. Alle CPN-afdelingen zijn aangemaand aan deze, relatief vrij groot opgezette, in de maand april vallende actie mede te werken.

Om het aangaan van een abonnement op dit niet bijster in trek zijnde maandblad te stimuleren, ontvangen zij die zich nu nog voor het lopende jaar abonneren het blad gedurende één kwartaal gratis. De inhoud van Politiek en Cultuur zal onder "nieuwe" leiding van Friedl Baruch wat gepopulariseerd worden. De oplage van het aprilnummer is in het kader van deze propaganda-actie aanzienlijk verhoogd.

H O O F D S T U K III

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE HULPORGANISATIES

Vredesbeweging

Nationale manifestatie.

De 15e mei 1960 is een belangrijke datum voor de Nederlandse Vredesraad. Dan zal in het RAI-gebouw te Amsterdam de "nationale manifestatie voor het welslagen van de topconferentie" plaatsvinden. De kritische toeschouwer kan zich daar een oordeel vormen over de uitwerking van de voortdurende stroom van vredespropaganda, die door de communistische organisaties onder de bevolking wordt verspreid. Het moment is gunstig. Reeds de volgende dag komen de Grote Vier in Parijs bijeen, zodat een sfeer van gespannen verwachting bestaat bij allen, die enigermate in de internationale politiek zijn geïnteresseerd.

Toch moest de Nederlandse Vredesraad bij het voorbereiden van de nationale manifestatie ervaren, dat het wantrouwen tegen het communisme niet is verdwenen. "Kerk en Vrede" en het comité "Anti Atoombom Actie" weigerden aan de manifestatie medewerking te verlenen. Alhoewel dit een teleurstelling was, ging de NVR ijverig verder met het voorbereidende werk. De Raad moest nu teruggrijpen naar een oud middel, het neutraal aandoende initiatiefcomité. Men slaagde in de vorming ervan en het resultaat is voor de NVR zeker bevredigend. Het initiatiefcomité wordt geleid door Mevr. Weber-de Hondt en door A. van Dobbenburg. Het bestaat in zijn geheel uit 33 personen, onder wie vijf leden van de PSP. De vredesraad zelf is met vijf zijner functionarissen vertegenwoordigd. De overige leden zijn vogels van diverse pluimage, zodat het comité inderdaad het gewenste "brede" karakter heeft.

Over de voorbereidingen werd op 13 maart jl. te Amsterdam verslag uitgebracht in een vergadering van de NVR met vertegenwoordigers van de plaatselijke vredescomité's en sympathisanten. Ter ondersteuning van het werk van het initiatiefcomité zal een extra-nummer van het blad Vrede verschijnen. Tevens zullen waarschijnlijk in sommige gemeenten plaatselijke "15 mei-comité's" worden opgericht.

VERTROUWELIJK

Jeugdbeweging

Het ANJV en de vakbeweging.

De opheffing van de EVC-1958 heeft de communistische leiding in Nederland voor ernstige moeilijkheden geplaatst. Vele vroegere leden van deze vakcentrale zijn zeer teleurgesteld en trekken zich in mokkend nietsdoen terug. Daarenboven is de verhoogde waakzaamheid in het Nederlands Verbond van Vakverenigingen een hinderpaal voor de uitvoering van het communistische plan om de EVC-leden en masse naar het NVV te doen overgaan, hetgeen het défaitisme in de hand werkt.

Een en ander houdt in, dat de politieke belangstelling der communisten over de gehele linie weer dient te worden aangewakkerd. Ook het ANJV heeft terzake een taak. Enige tijd geleden deed het hoofdbestuur het voorstel een nationale conferentie te beleggen over het onderwerp "de jeugd in de bedrijven". Deze zou in april 1960 worden gehouden, doch tot nu toe heeft men weinig meer gedaan dan er over gepraat. In een vergadering van 6 maart jl. sprak het hoofdbestuur er zijn "bezorgdheid" over uit, dat zo weinig ANJV-ers in de vakbeweging zijn georganiseerd, speciaal zij, die arbeiden in de confectie- en de levensmiddelenindustrie. In de metaal- en de bouwsector staat de zaak er maar weinig beter voor.

Het ANJV kan in de huidige omstandigheden niets anders doen dan het NVV ook voor zijn leden als de meest geschikte vakcentrale aanwijzen. Men voert daarvoor aan, dat het program van het NVV ten aanzien van jeugdige arbeiders dezelfde strekking heeft als het urgentie-program van het ANJV, met desiderata als gelijk loon voor gelijke arbeid, langere vacantie voor alle werknemers onder de 21 jaar en betere vakopleiding. In een kort geleden verspreide ledenbrief worden de ANJV-ers opgeroepen zich aan te sluiten bij "Jonge Strijd", de jongeren-organisatie van het NVV. Binnenkort zal deze kwestie - als de plannen worden uitgevoerd - in ledenvergaderingen der afdelingen onderwerp van bespreking vormen.

Verminderd anti-communisme?

De felle reactie van de Nederlandse bevolking op de gebeurtenissen in Hongarije van november 1956 had tot gevolg, dat de communistische organisaties in Nederland jaren achtereen als paria's werden behandeld. Alle pogingen der communisten om tot een gesprek, c.q. tot

een werkverband met andere groeperingen te komen, leden zonder meer schipbreuk.

Dit anti-communisme schijnt de laatste tijd wat te zijn afgezwakt. De jeugdgemeenteraad te Leeuwarden (een discussiecentrum voor jongeren op basis van de politieke partijen) besloot in januari 1960 de reeds zitting hebbende "fracties" van de CPN en de PSP op dezelfde sterkte te brengen als die der andere partijen. Het Politiek Jongeren Contact te Rotterdam, een soortgelijk forum, heeft gunstig beslist op het verzoek om toelating van het ANJV-district Rotterdam.

Voorts hebben, volgens mededelingen uit het ANJV, bestuursdelegaties van het ANJV en van Jeugd en Evangelie (een interkerkelijke jeugdgroepering, die contact zoekt met en evangelisatie verricht onder buitenkerkelijke jongeren) besloten te proberen in Amsterdam, Rotterdam en Den Haag gesprek-groepen van jongeren uit beide organisaties te vormen. Het overleg zal in april op de "Zonnehoeve" te Blaricum met een gesprek over ontwapening beginnen. In de mededelingenbladen van beide groepen is inmiddels het wederzijdse standpunt gepubliceerd. Een soortgelijk gesprek, dat het ANJV zou hebben met de jongerengroep uit Kerk en Vrede - aanvankelijk vastgesteld op 19 maart - is inmiddels voorlopig uitgesteld.

Inzake Zuid-Afrika.

Ongemeen succes had het ANJV op 26 maart jl. in Amsterdam met zijn demonstratie tegen de rassendiscriminatie en de onderdrukking van de naturellen-beweging in Zuid-Afrika. Het camouflerende initiatief-comité bestond uit vooraanstaande ANJV-ers, OPSJ-ers en leden van de communistisch georiënteerde studentenvereniging Pericles. Voorzitter was de bekende Peter Boevé, die meestal optreedt bij de "breidere" acties van het communistische jeugdverbond. Aan de in vele dagbladen vermelde protestmars namen ongeveer 600 personen deel, onder wie de communistische Tweede Kamerleden Paul de Groot, Marcus Bakker en Cor Borst.

Vrouwenbeweging

Viering van de Internationale Vrouwendag.

Men had kunnen verwachten, dat het gouden jubileum van de Internationale Vrouwendag met festiviteiten gepaard zou gaan. Een tijds-

spanne van een halve eeuw is immers niet gering en de laatste vijftig jaar in het bijzonder is er veel veranderd in de maatschappelijke verhoudingen. Bovendien gaf de Sowjet-Unie in dit kroonjaar een goed voorbeeld met een massa-bijeenkomst, waaraan buitenlandse gedelegeerden deelnamen.

De leiding van de Nederlandse Vrouwen Beweging is er echter niet in geslaagd de leden uit hun indolentie te wekken. Wel werden plichtmatig vergaderingen uitgeschreven in verschillende plaatsen, doch de geestdrift is overal - zelfs in Amsterdam - ver te zoeken geweest. Ook de oproep van het dagelijks bestuur van de CPN, op 8 maart gepubliceerd, heeft daarin geen verandering kunnen brengen.

Een drietal NVB-leden nam deel aan vieringen in het buitenland, resp. een gedelegeerde in België en twee in Oost-Duitsland.

Verzetsbeweging

Pogingen tot "anti-fascistische" frontvorming. (MO 2 - 1960)

Eind januari kondigde de Fédération Internationale des Résistants (FIR) de vorming aan van een internationale commissie van onderzoek naar de oorzaken van de recente nazistische en anti-semitische acties. Deze commissie is op 11 februari 1960 in Parijs geconstitueerd. Zij zal in een aantal landen onderzoeken instellen en de resultaten daarvan samenvatten in een rapport, dat zal worden aangeboden aan de regeringen dezer landen, aan de Verenigde Naties en de deelnemers aan de komende topconferentie. Op grond van het feit dat aan de oprichtingsbijeenkomst uitsluitend werd deelgenomen door afgevaardigden uit Westeuropese landen en uit Joegoslavië kan worden afgeleid, dat de commissie alleen zal rapporteren over de herleving van nazisme en anti-semitisme in die landen. "Socialistisch" Oost-Europa blijft zodoende buiten schot. Uiteraard vinden de communisten, dat daar geen onderzoek behoeft plaats te vinden, omdat nazisme en anti-semitisme er volgens hen zijn uitgeroeid.

Op initiatief van de FIR werd op 5 en 6 maart 1960 in Rome een "internationale conferentie tegen het anti-semitisme" gehouden. Volgens persberichten hebben ook de Internationale Liga voor de Rechten van de Mens en enige Italiaanse organisaties aan de voorbereiding medegewerkt. Hier waren de Sowjet-Unie en een aantal Oosteuropese satellietlanden wél vertegenwoordigd. De conferentie stelde de Duitse Bondsrepubliek aansprakelijk voor de recente anti-semitische acties.

Van het congres is een oproep uitgegaan aan "alle volkeren, alle regeringen, alle geestelijke en politieke autoriteiten" om elke vorm van rassendiscriminatie te veroordelen. Aanbevolen werd voorts de vorming van nationale initiatiefcomité's voor strijd tegen het antisemitisme. De FIR-functionarissen denken hierbij aan comité's op brede basis, waarachter het communistische initiatief moet schuil gaan.

Nieuwe richtlijnen voor de "anti-fascistische" frontvorming zijn nog te verwachten van het FIR-bureau, dat van 27 tot 29 april 1960 in Moskou bijeen zal komen.

H O O F D S T U K I V

COMMUNISTISCHE ACTIVITEITEN IN HET BEDRIJFSLEVEN

De staking der bouwvakarbeiders.

Houding en activiteit van de communisten.

In de eerste week van maart ontstond een conflict tussen de georganiseerde werkgevers en de werknemersbonden in het bouwbedrijf. Partijen hadden overeenstemming bereikt over een nieuwe collectieve arbeidsovereenkomst. Het College van Rijksbemiddelaars wenste deze echter alleen goed te keuren onder voorwaarde dat de aannemers de loonsverhoging (voortvloeiend uit een stijging van de productiviteit) niet in de lopende werken zouden doorberekenen.

Van werkgeverszijde beriep men zich op de "risico-clausule" in de contracten met de opdrachtgevers, hetgeen de regering niet aanvaardde. Daarop weigerden de patroonsbonden de CAO te ondertekenen.

De hoofdbesturen van de erkende bouwvakbonden (ANB/NVV, St. Joseph/KAB en NCB/CNV) reageerden op de weigering van de werkgevers met de volgende stellingname: Is de CAO op zaterdag 5 maart niet ondertekend, dan zullen de bouwvakarbeiders worden opgeroepen van maandag 7 maart af in staking te gaan.

Zoals bekend, werd pas op 21 maart overeenstemming tussen partijen bereikt en ging het gros der arbeiders daags daarop weer aan het werk.

Reeds bij het dreigen van de staking ontplooiden de communisten in eigen kring grote activiteit. Niet alleen de leidende figuren in Amsterdam staken de hoofden bij elkaar, ook in andere steden - Rotterdam, Haarlem, Zaandam - werden op of omstreeks 5 maart vergaderingen met CPN-ers-bouwvakarbeiders belegd. Van begin af aan stelden de communisten zich op het standpunt dat zij naar vermogen zouden meewerken om de staking - kennelijk een kolfje naar hun hand - voor de werknemers te winnen. De richtlijnen werden in die eerste week reeds in besloten kring vastgesteld en algemeen verbreid na het uitbreken van de staking. De communisten en de overige leden in de ABWE-1958 moesten de parolen van de "officiële stakingsleiding" (samengesteld uit bestuurders van de bouwvakbonden van NVV, KAB en CNV) nauwgezet volgen. Dit hield o.m. in dat het werk evenmin mocht worden hervat op die ob-

jecten, waar de aannemers bereid zouden zijn de 5% loonsverhoging te betalen, aangezien daaraan dan toch de wettelijke basis ontbrak.

Aanvankelijk was hier en daar door communistische voormannen nog betoogd dat een dergelijke incidentele werkhervatting de strijdpositie van de werknemers juist kon begunstigen, doordat ze een bres in het aannemersfront zou slaan.

De in de EVC-1958 georganiseerde bouwvakarbeiders dienden in de steden waar gestaakt werd hun best te doen de ongeorganiseerden over te halen het werk eveneens neer te leggen. Over de financiële consequenties voor ongeorganiseerden onder de stakers heeft in de eerste dagen van het conflict onzekerheid bestaan. De CPN en de ABWB-1958 hadden reeds besloten voor de eigen leden en de ongeorganiseerden een "solidariteitscampagne" te gaan voeren voor het geval dat de erkende bonden alleen aan de eigen leden een uitkering zouden verstrekken. (De wilde bouwvakstakingen in 1956 werden eveneens gefinancierd met vrijwillige bijdragen en enige steun uit de kassen van de EVC en het OVB.)

Reeds in de loop van de 8ste maart, de tweede stakingsdag, nam de centrale stakingsleiding het besluit ook de ongeorganiseerde bouwvakarbeiders een vergoeding per stakingsdag uit te betalen. Als ongeorganiseerden, die landelijk minstens 60% van het totaal aantal werknemers uitmaken, werden aangemerkt alle niet bij een der drie erkende vakbonden aangesloten stakers. De leden van de ABWB-1958 kregen daarop van hun bestuurders de aanzegging zich bij de plaatselijke centrale commissies te laten registreren. Steunlijsten, al uitgegeven door het "solidariteitscomité van Amsterdamse bouwvakarbeiders" - een sedert enige jaren bestaand comité onder communistische leiding -, werden ingetrokken.

De centrale stakingsleiding had de actie aanvankelijk in 24 steden afgekondigd, waarbij circa 30.000 bouwvakarbeiders betrokken waren. Zij gaf op 7 maart pamfletten uit, waarin werd aangespoord solidair te zijn met de strijdende collega's.

De CPN verspreidde tezelfdertijd een manifest, waarin deze partij de bouwvakstaking aangreep voor een aanval op de regering. Zij kan, aldus het manifest, de uitbetaling van de vijf procent bindend opleggen aan de ondernemers, doch weigert dit te doen. De regering wenst dit conflict, zo werd geconcludeerd.

Marcus Bakker schreef in De Waarheid van 11 maart over de "krachtmeting tegen de reactie" (welke naar communistische visie in

een niet-"socialistisch" land uit regering en ondernemers gezamenlijk bestaat). Een dag tevoren had hij op een CPN-vergadering te Amsterdam (400 personen) in gelijke zin gesproken.

Politieke speculaties van de CPN.

De communisten zagen in de bouwvakstaking, het grootste sociale conflict sedert 1945, mede perspectief voor de eigen doeleinden. De CPN achtte deze actie een ruggesteun bij haar streven om de leden van de ABWB-1958 naar het NVV over te hevelen. Dit gold dan wel in hoofdzaak voor Amsterdam, waar de ABWB-afdeling niet zonder invloed is en nog circa 3000 leden telt. Overigens is juist deze invloed voor verschillende van haar bestuurders een reden om uitsluitend een overgang en bloc naar het NVV voor te staan. In hoeverre leden van de ABWB-1958 zich individueel bij de ANB/NVV als kandidaat-lid hebben aangemeld, is niet bekend. De drie erkende bonden adviseerden hun afdelingen voor de duur van de staking geen nieuwe leden te accepteren. Van de kant van de ABWB-1958 wordt beweerd dat deze bond de ongeorganiseerden, die zich als lid kwamen aanmelden, naar het NVV heeft verwezen. De weigerachtigen onder hen zou men echter als lid van de ABWB-1958 hebben ingeschreven.

Binnen de CPN werd de verwachting geuit, dat door deze staking een zeker gevoel van saamhorigheid tussen communistische en socialis-tische bouwvakarbeiders zou groeien, waarvan de partij bij haar leden-werving dan mede zou kunnen profiteren. In haar propaganda beweerde de CPN zich als enige politieke partij volledig achter de stakers te hebben geschaard. Men verzweeg daarbij, dat in de Tweede Kamer alle poli-tieke partijen het standpunt van de regering tegenover de aannemers hebben gesteund.

De Waarheid prees in enige artikelen de verdienste van de ABWB-1958. Het hoofdartikel van 22 maart - de dag na het beëindigen van de staking - stelt zelfs dat het optreden van de communistische arbeiders buiten twijfel in verscheidene grote centra van ons land de doorslag heeft gegeven door het slagen van de staking. Nu hebben de communis-tische bouwvakarbeiders, voornamelijk in het Westen des lands wel veel activiteit ontplooid. Zowel de CPN als de ABWB-1958 belegden tal van goed bezochte vergaderingen.

Ook bij de openbare demonstraties, die in sommige steden hebben plaats gevonden, hadden de ABWB-ers vermoedelijk een werkzaam aandeel.

De meeste werkzaamheden, die de communisten tijdens de staking verrichtten - bijv. het in ploegverband bezoeken van objecten om werkwillige ongeorganiseerden tot staking te bewegen en het meehelpen aan de registratie van ongeorganiseerden - geschieden echter op aanwijzing en onder toezicht van de officiële stakingsleiding. Hetzelfde was het geval met de uitgifte van steunlijsten, die ten doel hadden de ongeorganiseerden (onder wie de ABWB-ers) een toeslag op de voor hen vastgestelde uitkering te geven. Van het begin af aan werd van communistische zijde op een dergelijke "solidariteitscampagne" aangedrongen. De plaatselijke centrale commissies moesten kennelijk een zekere aarzeling overwinnen alvorens hiertoe over te gaan. In Amsterdam en nog enkele plaatsen organiseerde men deze geldinzamelingen betrekkelijk snel; in Rotterdam ging dit wat trager. In communistische kring werd er steeds op gehamerd intensief met deze lijsten te werken. Overigens waren de inzamelingen nog maar nauwelijks op gang toen de staking reeds werd opgeheven. Op ABWB-vergaderingen is door leden ook wel critiek geleverd op het feit, dat zij als "klaploper" naar het NVV werden gestuurd om daar hun hand op te houden. Tijdens een vergadering te Rotterdam op 10 maart eisten meerdere ABWB-ers een suppletie, zodat zij evenveel als de leden der erkende bonden zouden ontvangen. Toen het bestuur verklaarde hieraan niet te kunnen voldoen, eindigde de bijeenkomst in tumult.

Het OVB agerde tegen de staking.

De ontwikkeling in Rotterdam verdient nog afzonderlijke vermelding. De staking kreeg daar een bijzonder cachet door het optreden van het Onafhankelijk Verbond van Bedrijfsorganisaties - het OVB - dat zijn aanhang hoofdzakelijk in de Maasstad heeft. De afdeling Bouwvak van het OVB keerde zich tijdens een op 7 maart bijeengeroepen vergadering met grote heftigheid tegen de politiek van de erkende bonden. Volgens het OVB waren het de werkgevers, die deze staking verlangden en de besturen van de erkende vakbonden hielpen hen daarbij een handje. Het OVB verklaarde, dat het niet de moeite loonde voor deze "slechte CAO" in staking te gaan. De tegenwerking van het OVB gaf de ANB/NVV-afdeling Rotterdam aanleiding een extra-propagandablad uit te geven, waarin de "perfide OVB-laster" werd gelaakt.

Het OVB heeft ook daarna nog veel moeite gedaan de stellingname van de erkende bonden te bestrijden. Te Rotterdam en Schiedam organi-

seerde het enige malen een openbare bijeenkomst, zogenaamd bijeen-
roepen door "een deel der stakers". De bij honderden opgekomen sta-
kers bemerkten al gauw hier met het OVB van doen te hebben. De agita-
tie van het OVB heeft dan ook generlei effect gesorteerd. (Het aantal
stakers bedroeg te Rotterdam op 12 maart 2900 en op 17 maart 4660).
Een 250-tal OVB-ers bevond zich onder hen, die het werk hadden neerge-
legd. De centrale plaatselijke commissie weigerde, op grond van de
houding die dit kleine vakverbond in het conflict had aangenomen, de
OVB-ers (in tegenstelling tot de leden van de EVC-1958) als ongeorga-
niseerden te beschouwen. Zij kwamen dus als stakers geheel ten laste
van de eigen verbondskas, voor welke deze uitkeringen een zware ader-
lating betekenden. Het ziet er dan ook naar uit dat de OVB-agitatie
voor deze organisatie als een boemerang heeft gewerkt.

H O O F D S T U K V

OVERIGE GROEPERINGS

De Socialistische Werkers Partij - SWP

Contacten SWP - PSP.

In januari jl. deelde Gerben Wagenaar op het eerste SWP-congres mede, dat er contacten waren gelegd met leden van het - opgeheven - Sociaal Democratisch Centrum en van de Pacifistisch Socialistische Partij. Dit had geleid tot de oprichting van een "Voorbereidingscomité ter vorming van een werkgroep uit de SWP, SDC en PSP". Grote vorderingen heeft dit comité kennelijk nog niet gemaakt. Nu en dan wordt in Haarlem en Utrecht een discussie-bijeenkomst gehouden tussen SWP-ers, enige PSP-ers en enkele politiek tegen beide partijen aanleunende figuren. Deze ontmoetingen vinden met instemming van het SWP-partijbestuur plaats. De leiding van de PSP staat er evenwel gereserveerd tegenover.

De kwestie van een mogelijk samengaan of van samenwerking tussen beide partijen kwam in deze bijeenkomsten nog niet aan de orde. Men wisselde in hoofdzaak van gedachten over algemeen politieke vraagstukken.

Het SWP-periodiek De Brug van 17 maart bevat een bijdrage, waarin wordt ingegaan op het artikel van de hoofdredacteur van Bevrijding, het orgaan van de PSP (zie MO 2-1960). De schrijver, die zich verbergt achter het pseudoniem "Criticus", veroordeelt de PSP o.m. omdat zij geen vastomlijnd standpunt inneemt inzake de klassenstrijd en de weg naar het socialisme. De PSP, zo schrijft hij, heeft slechts zekerheid omtrent één feit, nl. dat het marxisme geen antwoord kan geven op alle vragen van de tegenwoordige tijd. Zij tracht het marxisme in de prullemand der historie te werpen.

"Criticus" meent ernstig te moeten betwijfelen of de hoofdredacteur van het PSP-orgaan wel oprecht is wanneer hij zinspeelt op een mogelijk samengaan van de PSP met o.a. de SWP. Hij ziet in de begroeting van de SWP-ers als "tochtgenoten naar een gemeenschappelijk eindstation" een concessie, z.i. gedaan aan die radicale socialistische in de PSP, die zich niet gelukkig voelen bij het vage en onmarxistische standpunt van hun partij en die oprecht streven naar samenwerking met andere socialistische groeperingen.

VERTROUWELIJK

Gerben Wagenaar naar Kopenhagen?

De voorzitter van de SWP, Gerben Wagenaar, reisde op 9 maart per trein naar Duitsland en kwam op 12 maart per Scandinavië-Express in Nederland terug. De indruk bestaat, dat Wagenaar in de Deense hoofdstad heeft vertoefd. Mogelijk heeft hij daar gesproken met Aksel Larsen van de Deense "Socialistische Volkspartij", die zoals bekend is voortgekomen uit de oppositiegroep in de CP Denemarken.

Adreswijziging.

Het secretariaat van de SWP alsmede de redactie en administratie van De Brug zijn sinds medio maart gevestigd Charlotte de Bourbonstraat 14 Amsterdam W, het nieuwe adres van de secretaris-penningmeester Sjef Pieters, die voorheen in de Lutmastraat 131 woonde.

Europese Federatie tegen kernbewapening (MC 10 - 1959)

Antwoord-schrijven van Sowjet-premier.

Het partijdagblad van de SED, Neues Deutschland, publiceerde 19 maart jl. een bericht uit Moskou, volgens hetwelk Chroestsjow een brief heeft geschreven aan de voorzitter van de Europese Federatie tegen Kernbewapening - de Duitse auteur Hans Werner Richter - als antwoord op een schrijven van deze Federatie. De Russische leider zegt daarin op een volledig verbod van kernwapens te hopen. De Geneefse ontwapeningsbesprekingen en de a.s. topconferentie in Parijs kunnen, volgens Chroestsjow, de volken de zekerheid geven, dat het probleem van een algeheel verbod en van de vernietiging van kernwapens snel en afdoende zal worden opgelost.

Het spreekt welhaast vanzelf dat hij ook het door de Sowjet-Unie bij de Verenigde Naties ingediende algemene ontwapeningsvoorstel ter sprake brengt. Chroestsjow zegt verder de bezorgdheid van de Europese Federatie volledig te begrijpen.

De Federatie had namelijk verzocht te willen afzien van het opslaan van atoomwapens bij bondgenoten. Zoals bekend heeft ook G.A. de Bock van de AAA in het bestuur van deze Federatie zitting. (Waarschijnlijk is een dergelijk verzoek van de Federatie, evenals bij vorige gelegenheden, niet alleen naar Chroestsjow doch tevens naar de Westerse mogendheden uitgegaan, in dit geval vermoedelijk naar president Eisenhower).

Het lijkt niet uitgesloten dat een eventueel succes van de topconferentie mettertijd in het AAA-voorlichtingsblad wederom zal worden toegeschreven aan het initiatief van de Europese Federatie tegen Kernbepapening, zoals dat het geval was na de brieven die de Federatie in mei/juni 1959 tot de drie atoommogendheden richtte inzake het stopzetten van verdere atoomproeven.

Gesprek met communisten.

Bijval uit PSP-kring.

Ds. H.A. Visser heeft onlangs in Hervormd Nederland, het weekblad van de Hervormde Kerk, een artikel van zijn hand gepubliceerd onder het opschrift: "Praten met communisten". Deze predikant houdt daarin naar aanleiding van zijn ervaringen op het Wereldfestival in Wenen een warm pleidooi voor het gesprek met de communist, "de Nederlandse zowel als die achter het langzaam verroestende IJzeren Gordijn".

Ds. Visser roept voorts de hervormde jongeren op een verzoek te richten tot het ANJV teneinde in gesprek te komen. Hij adviseert de niet-communistische gesprekpartners het dialectisch en historisch materialisme grondig te leren kennen, teneinde vertegenwoordigers van het communisme wel voorbereid tegemoet te kunnen treden.

Het automatisch als "bedrog", "leugen" of "propaganda" kwalificeren van communistische ideeën en voorstellen verwerpt ds. Visser, die het eveneens onjuist acht zonder meer te veronderstellen dat de communisten leuzen als vrede, vrijheid en vriendschap misbruiken.

In het PSP-blad Bevrijding, 4e jaargang nr 6, betuigt J.P.K. (het redactielid J.P. Kruithof) zijn instemming met dit pleidooi uit hervormde kring. Zijns inziens zal met deze conclusies ieder kunnen instemmen, die begrijpt dat er nooit een werkelijke vrede zal kunnen ontstaan, wanneer de ene helft van de wereldbevolking de andere volkomen negeert, wantrouwt en uitscheldt, zonder een poging te doen althans naar elkander te luisteren.

Hij vertolkt hiermee een bij althans een deel van de PSP-leden bestaande opvatting. Deze lieden stellen, dat de PSP beslist niet communistisch is doch ook niet anti-communistisch en dat de opzet moet zijn: samenwerking en geen verdeeldheid. Een volkomen negeren van de communisten betekent h.i. een tamelijk steriele bestrijding van het communisme. Immers wie men niet in een gesprek wil betrekken, kan men ook niet overtuigen.

Stakingsoverzicht maart 1960

Bedrijf	Aanleiding	Inmenging vakbonden	Resultaat	No.
Schildersbedrijf fa. Corsel, Val- kenburg (bouwobj. te Amsterdam)	Protest tegen uitbetaling loon volgens CAO	geen	Eis werd niet ingewilligd	1.
Bouwbedrijven verspreid over het ge- hele land	Niet tekenen van nieuwe CAO door werkge- vers	De drie erken- de bouwvakbon- den hebben sta- king afgekon- digd	CAO werd ge- tekend	2.
Schildersbedrijf Hoogeweg, Amsterdam	looneis		Geen. 22 man werd ontsla- gen	3.

V o l g n o	Begin in vo- rige maand	De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen ge- ven het aantal arbeiders aan dat in normale toestand werkzaam is.																														
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
1.	25-2	----- 45																														
2.		----- 30 à 40.000																														
3.		----- 25																														

VERTROUWELIJKA G E N D A

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
* 10 april	15e Herdenking bevrijding concentratie-kampen Buchenwald en Ravensbrück.	Amsterdam	Vriendenkringen Buchenw. Ravensbrück
* 15-17 apr.	e Congres OFSJ.	Soest	OPSD
16-18 apr.	13e Congres CP België.	Luik	CPB
* 19 april	Internat. dag van strijd tegen Duits militairisme en anti-semitisme.		FIR
21-24 apr.	Internat. bijeenkomst t.g.v. viering Internat. Vrouwendag.	Kopenhagen	IDVF
24 april	Wereldjeugddag tegen kolonialisme en voor vreedzame coëxistentie.		WFDJ
april	Conferentie over bedrijfswerk.	?	ANJV
april	Bijeenkomst Comité Vakbonden Handel en Geld van de EEG-landen.	Turijn	WVV
10 mei	Algemene Raad WVV.	Peking	WVV
15 mei	Nationale manifestatie voor ontwapening.	Amsterdam	NVR
mei	Internat. bijeenkomst ter herdenking einde Tweede Wereldoorlog.	Wenen	FIR
* mei	Tweedaagse zitting VVI-Overheid.	Moskou	WVV
13 juli	Bijeenk. Administratief Comité VVI-Handel en Geld.	Boekarest	WVV
zomer	Europese conferentie van jongeren.	Berlijn of Brussel	WFDJ
1-7 aug.	6e Conf. tegen A- en H-bommen.	Hiroshima	Jap.Raad
27-31 aug.	3e Internat. Beroepsconf. VVI-Voeding, Hotel enz.	Boedapest	WVV
september	Wereldvakver. conf. voor uitbreiding van economische en handelsbetrekkingen.	Eraag	WVV
* 10-14 okt.	7e Congr. Internat. Ver. Democr. Juristen.	Sofia	IVDJ
* oktober	6e Congr. Internat. Unie van Studenten.	Bagdad	IUS
herfst	2e Bijeenk. Internat. Org. v. Journalisten.	Semmering	IOJ
* november	Bijeenk. Administratief Comité VVI-Overheid.	?	WVV
kerstmis	8e Congres ANJV.	Amsterdam	ANJV
jul. of aug.	6e Internat. Conf. Partijhistorici.	?	Partijinst. v. geschied.
1961	Wereldjeugdforum.	Moskou	WFDJ
1961	2e Conf. geschied. van het verzet.	Warschau	FIR
1962	8e Wereldjeugdfestival.	?	WFDJ/IUS

* nieuw c.q. aangevuld.

VERTROUWELIJK